

عنوان مقاله:

بررسی الگوی جدایی فضایی در مراکز تاریخی شهری با رویکردی اجتماعی - فضایی (نمونه موردی: مرکز تاریخی تهران و کرمان)

محل انتشار:

دوفصلنامه معماری و شهرسازی ایران، دوره 8، شماره 14 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

عباس آذری - پژوهشگر معماری، شهرسازی و هنر نظر

ناصر براتی - دانشگاه بین المللی امام خمینی (ره)

خلاصه مقاله:

شهر به عنوان سیستمی پویا دارای ساختار و منطق فضایی خاص خود است. به همین دلیل برای شناخت ویژگی های شهر، بایستی به بررسی ساختار شهر پرداخت. ساختار شهر با توجه به پیچیدگی های آن، نیاز به روش هایی برای مدلسازی دارد. روش چیدمان فضایی چنین شکل و ترکیبی از فضا الگوهایی را شناسایی می کند که می توانند برای مطالعه ی ساختارهای شهری و رفتار انسان مورد استفاده قرار گیرند. یکی از اهداف این پژوهش فهم الگوی جدایی فضایی در مراکز تاریخی است. نتیجه پژوهش نمایانگر این موضوع است که چیدمان فضایی می تواند بر مبنای عامل دید و دسترسی که بوسیله گراف شبیه سازی می گردد فضاهای آسیب پذیر را شناسایی نموده و یا در بحث طراحی فضاهای شهری قبل انجام هرگونه مداخله می توان اثرات اجتماعی آن را بررسی نمود. به عبارت دیگر روش چیدمان فضایی بر مبنای ترتیبات فضایی می تواند به عنوان چارچوبی تحلیلی برای حل جنبه اجتماعی مشکلات و معضلات شهری مثل جدایی های فضایی، عدم نظارت اجتماعی و ... بکار گرفته شود. در این پژوهش دو نمونه موردی تهران شهری با مداخلات زیاد و گسترش بی رویه و کرمان شهری که مداخلات و گسترش کمتری نسبت به تهران دارد در دوره قبل از مدرنیسم و کنونی مورد بررسی واقع شده اند که نتایج نشان می دهند که فضاهای منزوی در مرکز شهر تهران در دوره کنونی به وجود آمده است و در شهر کرمان کنونی در مرکز تاریخی شهر فضاهای منزوی کمتری را شاهد هستیم.

کلمات کلیدی:

الگوی جدایی فضایی، مراکز تاریخی شهری، چیدمان فضایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1018079>

